

Bij pedel Willem van Beelen had iedereen altijd een eigen plaats

Willem van Beelen, oud-pedel van de Universiteit Leiden, is gisteren onverwachts overleden. De Katwijker, volgens rector magnificus Carel Stolker 'de meest zichtbare functionaris van de universiteit', ging per 1 maart met pensioen. De universitaire gemeenschap is geschokt, maar uit piëteit met de nabestaanden wilde het bestuursbureau van de universiteit gistermiddag nog niet reageren.

In 1981 begon Van Beelen als assistent-pedel op het bestuursbureau van de universiteit en verving hij zijn voorganger bij ziekte of verhindering. Zeven jaar later volgde hij hem als vanzelfsprekend op. In het Academiegebouw zag hij er op toe dat studenten hun tentamenbriefjes inleverden voordat zij konden afstuderen en hij bewaakte het protocol tijdens inauguraties en oraties van hoogleraren. Ook sprak hij het fameuze 'Hora Est' uit en maakte zo een einde aan de vaak zo zenuwslappende promoties in de Senaatskamer. De bul, die de doctoren tijdens hun promotie kregen uitgereikt, kalligrafeerde hij zelf en zegelde hij met het rode zegel van de universiteit. De lak hiervoor smolt hij thuis, 'met de ramen open tegen het walmen'. De gepromoveerden waren hem dankbaar voor

In memoriam

Willem van Beelen
1952-2016

zijn toewijding. „Ik krijg veel feedback”, zei hij in 2014 tegen het Leidsch Dagblad. „Brieven, kaartjes. Ze zijn altijd blij met me. Nooit ontevreden, nee. Als ze dat zijn, ligt het aan hen, niet aan mij. Ik ben altijd dezelfde.”

Van Beelen beschouwde de erepromotie van Nelson Mandela op 12 maart 1999 als het hoogtepunt van zijn carrière. Speciaal voor die gelegenheid veranderde hij het protocol. Hij vroeg koningin Beatrix om niet als laatste, maar als eerste de Pieterskerk te betreden om Mandela de ruimte te geven, met groot effect. Na afloop van de plechtigheid

zocht hij ontspanning aan de Katwijkse kust, met alleen het geluid van de branding en een enkele meeuw om zich heen.

Hoewel de pedel het als zijn taak zag sociaal te zijn en mensen zo veel mogelijk gerust te stellen, kon hij ook streng zijn. „Het protocol is er niet alleen voor mij, maar ook voor de hoogleraren”, was één van zijn uitspraken. Hij ergerde zich als hoogleraren niet netjes aanschoven in de banken van het Groot Auditorium, maar 'gewoon naar voren doorliepen'. Daar zei hij wat van. „Het geheel dient ordelijk te verlopen. Iedereen heeft zijn eigen plaats.”

Van Beelen had zelf niet gestudeerd. Maar van het werk in een geleerde omgeving stak hij toch veel op. Drie weken voor een promotie wilde hij het proefschrift op zijn bureau hebben en als het onderwerp hem boeide, las hij de samenvatting. Geschiedenis en klassieke talen vond hij interessant.

In het weekeinde ontspande Van Beelen zich op het Katwijkse strand of in zijn huisje op de Veluwe. Daar werkte hij in de tuin en hakte hij hout. Hij mocht ook graag een stukje fietsen.

Wilfred Simons